

2005-ös Bugaci Lelkigyakorlatos Tábor (14-ik)

Az Eukarisztia

**Szentségimádás az Eukarisztiáról – Dr. Finta József
Az Ecclesia de Eucharistia enciklika felhasználásával.**

**„Az Eukarisztia – a keresztény élet csúcsa és forrása”
– Dr. Finta József előadása**

**A szentségimádás – Dr. Finta József előadása Varga László
atya szentségimádásról szóló kis írása alapján.**

Beszámoló cikk a táborról – Dr. Finta József

I. Krisztus arcának szemlélése az Eukarisztiában:

1. „Mikor odaértek a faluhoz, ahová mentek, úgy tett, mintha tovább akarna menni. De ők marasztalták: Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van már a nap! Bement hát, hogy velük maradjon. Amikor asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, és odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték őt.”

Lk. 24, 28-31.

2. „Szemlélni Krisztus arcát. Ez az a program, amit a harmadik évezred hajnalán az egyháznak adtam.” – mondja a pápa. Krisztus arcát szemlélve belépni az új évezredbe.

„Te, egyetlen jóság, és minden élet forrása, azért alkottál mindent, hogy teremtményeidet áldásoddal áraszd el, és mindenkit boldogíts világosságod fénye által. Az angyalok számtalan serege ezért áll színed előtt, éjjel-nappal szolgál néked, és arcod dicsőségét szemlélve szüntelenül dicsér téged.” (IV. eukarisztikus ima)

„Krisztus szemlélése azt is jelenti, hogy fel tudjuk Őt ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenekelőtt testének és vérének eleven Szentségében.” (II. János Pál)

Jézust felismerni minden emberben, akivel találkozunk, minden helyzetben, amibe kerülünk, minden helyen, ahová eljutunk – nincs ennél nagyszerűbb életprogram egy keresztény ember számára. Nincs ennél vígasztalóbb, erőt adóbb! Miért van mégis, hogy oly sokszor szinte teljesen szemünk elől veszítjük Őt? Nem döbbenünk rá, nem csodálkozunk rá örömmel az Ő jelenlétére, hanem elborít minket az Isten arca elől önmagát eltakaró világ bágyadtsága, szürkesége, unalma, sokszor keserősége és reménytelensége! Miért? Nemde azért, mert nem szemléljük eleget az Ő arcát testének és vérének eleven Szentségében? Nem fordítunk elég időt és figyelmet az imádságra, főként a szentségimádásra és a szentmisén való rendszeres, odaadó részvételre. Hányan áztatják magukat, hogy krisztusi módon tudnak élni szentmise, sőt rendszeres imádság nélkül is! Hogy fel tudják ismerni Őt az emberekben és életük helyzeteiben, hogy az Ő akarata szerint tudják meghozni döntéseiket akkor is, ha „a maguk módján vallásosak”, egyház, szentmise és szentségek nélkül! Önámításuk azonban gyorsan kiderül, s előbb-utóbb maguknak sem hazudhatnak többé. Mózes arca ragyogott, amikor kilépett a Szent Sátorból, ahol Isten színe előtt állva szemtől szembe beszélt a Mindenhatóval. Vajon nem ragyogna-e a mi arcunk is, ha gyakrabban odaállnánk az Úr elé, szemlélni az Ő arcát, felismerni Őt a kenyértörésben?

II. Krisztus szeretetének legnagyobb jele

1. „A Húsvét ünnepe előtt történt. Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor ebből a világból vissza kell térnie az Atyához. Mivel szeretete övéit, akik a világban voltak, határtalanul szeretete őket, még egy végső jelét adta szeretetének. Vacsora közben történt.” Jn. 13, 1-2.

2. „Mi többet tehetett volna értünk Jézus?”- kérdezi a Szentatya. „Az eukarisztiában valóban mindvégig és mértéket nem ismerő szeretettel szeret minket.” Igen, önmaga teljes odaadásánál többet Isten sem tehet értünk. De éppen ezért ez a legtöbb, a legnagyobb, ami a világon történik és egyáltalán történhet! És ez a „legtöbb”, „legnagyobb” szeretetből történik! Milyen jó azt tudni, hogy a világ egyszer s mindenkorra legnagyobb, legjelentősebb eseménye nem az erőszak, nem az emberi hatalmaskodás, még csak nem is a sokszor rosszra hajló értelem, emberi okoskodás műve, hanem a szereteté! Ez az esemény, ez a szeretetből történő életátadás jelenik meg újra és újra az eukarisztiában. Vajon tisztában van-e azzal minden ember, aki a szentmisén részt vesz – vagy éppen nem vesz részt, hogy a világtörténelem legnagyobb eseményének kellős közepén van – vagy éppen azt hagyja ki?

„Amikor ugyanis eljött az óra, hogy Te, szentséges Atyánk, megdicsőítsd Fiadat, mert szeretete övéit, akik a világban voltak, mindvégig szeretete őket, a vacsora közben kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, majd tanítványainak adta.” (IV. eukarisztikus ima)

Ezt a szeretetet nem riasztja vissza, nem bizonytalanítja el a bűn, a méltatlanság, a hálátlanság sem. Nem az érdemekre tekint, hanem éppen az elesettségre, a megváltás után zokogó emberi nyomorultságra.

„E szavak után Jézus mélyen megrendült lelkében, és tanúságot tett e szavakkal: Bizony, bizony mondom nektek: egy közületek elárul engem. Életedet adnád értem? Bizony, bizony mondom neked, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem!” Jn. 13, 21. 38.

„Azon az éjszakán, amelyen elárultatott ...” (III. eukarisztikus ima)

Igen, az árulás, a tagadás, az elfutás, az igazságtalan ítélet, a méltatlan ütlegek éjszakáján adta szeretetének legnagyobb jelét. Ma is ezt teszi minden szentmisében értünk, sokszoros árulókért és hálátlanokért. Bár tudnánk mi is úgy tekinteni az Ő szemébe, mint Péter, amikor harmadszori tagadása után Jézus megfordult, s rátekintett – még mindig ugyanazzal a szeretettel és gyengédséggel.

III. Az Eukarisztia – Krisztus örök áldozata

„Bizony, bizony mondom nektek: ha a búzaszem nem esik a földre és el nem hal, egyedül marad. De ha elhal, sok termést hoz.” „Jézus remegni és gyötrődni kezdett. Halálosan szomorú az én lelkem – mondta nekik.” Mt. 26, 38.
„Verejtéke mint megannyi vércsepp, hullott a földre.” Lk. 22, 44.

Ezek a mondatok „eszünkbe juttatják a drámai helyzetet, amelyben az Eukarisztia megszületett. Az Eukarisztia ugyanis elválaszthatatlanul kötődik az Úr szenvedéséhez és halálához. ... Jézus maga hangsúlyozta az Eukarisztia áldozati jellegét. Alapításakor ugyanis nemcsak annyit mondott: ez az én testem ..., ez az én vérem..., hanem hozzátette: mely értetek adatik..., mely értetek kiontatik. Jézus ezzel az utolsó vacsorán szentségi módon megjelenítette áldozatát, amely néhány óra múlva a kereszten teljeseedik be, mindenki üdvösségére. (II. János Pál)

„Kezébe vette a kenyeret, és neked hálát adva áldást mondott, megtörte, majd tanítványainak adta és így szólt: ... ez az én testem, mely értetek adatik. A vacsora után ugyanígy kezébe vette a kelyhet, és neked hálát adva áldást mondott, majd tanítványainak adta és így szólt: ... ez az én vérem kelyhe. ... Ez a vér értetek és mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára.” (III. eukarisztikus ima)

„S mindez nem a múlté!” A kenyér és a bor felajánlása felajánlása nem pusztán emlékezete, hanem szentségi megjelenítése Krisztus szenvedésének és halálának. „Krisztus ugyanis, és mindaz, amit minden emberért tett és elszenvedett, részesedik az isteni örökkévalóságban, ezért átöleli az egész időt... A megváltó keresztáldozat annyira döntő jelentőségű az emberi nem üdvössége számára, hogy Jézus Krisztus csak azután hajtotta végre és csak azután tért vissza az Atyához, hogy ránk hagyott egy eszközt, mely által úgy részesedhetünk az áldozatban, mintha bemutatásakor jelen lettünk volna. Így minden egyes hívő részt vehet benne és részesedhet kimeríthetetlen gyümölcseiből.” (II. János Pál)

„Annak emlékét ünnepeljük tehát Istenünk, hogy Fiad üdvösségünkért szenvedett, csodálatosan feltámadt, fölment a mennybe, s második eljövételét is várva hálás szívvel felajánljuk Neked ezt az élő és szent áldozatot. Tekints, kérünk, egyházad áldozati adományára! Ismerd föl benne Fiad áldozatát, mely által kiengesztelődni akartál. (III. euk. ima)

Az egyház állandóan a megváltó áldozatból él, hiszen „ez a szentségi módon megörökített áldozat jelenvalóvá válik minden közösségben, ahol a fölszentelt szolga keze által felajánlják.” (II. János Pál)

IV. Az Eukarisztia – a feltámadt Krisztus élő kapcsolata velünk

„Miközben erről beszéltek, Jézus megjelent közöttük és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! Én vagyok, ne féljete! Zavarukban és félelmükben azt hitték, hogy szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: Miért vagytok megzavarodva, s miért támad kétely szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg és lássátok, mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” Lk. 24, 36-39.

Ünnepelni, valóságosan megjeleníteni csak azt lehet, ami létezik, illetve aki él. Ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor legfőljebb emlékezni tudnánk szerető önfeláldozására, legfőljebb jó példája követéséből meríthetnénk erőt. De mihez? Vajon elég lenne ez az erő az örök élet elnyerésére? Nem, ez az időben egyre távolabb kerülő jó példa legfőljebb a földi élet helyes megéléséhez adna útmutatást. Nem kapnánk választ a szenvedés és a halál nagy kérdésére. A végső megsemmisülés bármikor bekövetkező sötét rémével szemben gyakorlatilag értelmetlenné válna minden evilági törekvésünk, beleértve erkölcsi törekvéseinket is. „Ha Jézus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek!” Ha Jézus nem támadt fel, akkor nem létezik olyan remény az ember számára, ami valóban minden helyzetben, az első perctől az utolsóig mindenhez erőt adhatna. „De Krisztus feltámadt, s ennek mi tanúi vagyunk.” Mi az, ami leginkább tanúskodik nekünk az élő Krisztusról? Az, hogy valóságosan, húsával és csontjával, élő testével jelen van az Eukarisztiában.

„Mi is megünnepeljük, Istenünk, megváltásunk emlékét. Tisztelettel megemlékezünk arról, hogy Krisztus meghalt, alászállt a holtak országába, és hittel valljuk, hogy feltámadt, fölment jobbra a Mennybe, és dicsőséges eljövételét várva felajánljuk Neked testét és véré, amely előtted kedves áldozat, és az egész világ üdvösségére szolgál.” (IV. eukarisztikus ima.)

Amikor az Atya elfogadta Fiának áldozatát, „a maga atyai ajándékát adta viszonzásul: azaz az új, halhatatlan életet a föltámadásban. ... Az eukarisztikus áldozat nemcsak az Üdvözítő szenvedésének és halálának misztériumát jeleníti meg, hanem a föltámadás misztériumát is, ami megkoronázza az áldozatot. Csak az élő, föltámadott Krisztus lehet az Eukarisztiában az élet kenyere, az élő kenyér.” (II. János Pál)

„Ó valóban áldott éj! A halál bilincset ekkor törte szét Krisztus, s az alvilág mélyéről, mint győző tért vissza! ... Ez az az éjszaka, melyről az írás mondja: Az éjszaka úgy ragyog, mint a nappal fénye, s világosság támad boldogságomnak éjén.” (Húsvéti örömeinek)

V. Az Eukarisztia – az élet kenyere és az üdvösség kelyhe

„Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon. Az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, én bennem marad, és én őbenne.” Jn. 6, 53-56.

„Az áldozat üdvözítő ereje teljesen akkor hat, amikor az Úr testét és véré magunkhoz véve megáldozunk. Az eukarisztikus áldozat természete szerint arra a bensőséges egyesülésre irányul, amely Krisztus és a hívők között jön létre a szentáldozásban.” (II. János Pál) Az Eukarisztia ünneplése, a szentmise lényege szerint nem színház, ahol a résztvevők – bármely nagy átérzéssel, átéléssel is – de mégiscsak szemlélői, nézői az eseményeknek. Nem! Az Eukarisztia az élet átadása: Jézus és a benne hívő ember kölcsönösen átadja az életét. A Megváltó saját testét táplálékként, az élet kenyereként, saját véré italként, az üdvösség kelyheként nyújtja át nekünk, hogy teljesen miénk legyen értünk áldozott élete. Ugyanakkor „nemcsak mi vesszük Őt magunkhoz, hanem Ő is magához vesz minket.” Botladozó, küszködő, az Ő számára mégis oly értékes életünket beolvasztja saját örökkévaló, végtelenül boldog életébe.

„Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem, mely értetek adatik! ... Vegyétek, és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, mely értetek és mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Hogyan is lenne élet bennünk, ha nem áldozunk a szentmiséken? Hogyan lenne erőnk leküzdeni a földi élet sok baját-gondját, ha nem táplálkozunk Őbelőle? Azért szenved annyi ember a lelki gyengeség mindenféle kínjától, azért sodorja ide-oda könnyű szalmaszálként a világ sokféle kísértése, mert nem él ezzel a szüntelenül önmagát nyújtó táplálékkal. Persze ahhoz, hogy Krisztus életét, Krisztus erejét valóban magunkba fogadjuk, kell, hogy mi is átadjuk Neki életünket. Az Eukarisztiából való részesedés „magával hozza az élet átalakításának kötelességét, hogy bizonyos értelemben az egész élet eukarisztikussá váljék.” Életünk átalakításának, Krisztusnak való átadásának nagy eszköze a szentgyónás, ez a csodálatos ajándék. „Az Eukarisztia és a gyónás két szorosan egymáshoz kapcsolódó szentség. Ha az Eukarisztia jelenvalóvá teszi a kereszt megváltó áldozatát, ez azt jelenti, hogy szüntelenül elvárja a megtérést, a személyes választ” az isteni önátadásra. (II. János Pál)

VI. Az egység Kenyere az egész világmindenség asztalán

„Nem csupán értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavuk által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan egy legyenek. Ahogyan Te, Atyám bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Jn. 17, 20-21.

Krisztus megváltó áldozata, szenvedése, kereszthalála és feltámadása nem más, mint új teremtés. A világ újra Isten által kap életet, örök életet, mint az első teremtés eseményében. Ezért kiált fel Rónay György csodálatos húsvéti versében: „Másodszor lett első napunk, ó, új teremtés első napja, lángolj! Lángolj, hajnali fény, gyönyörűség fénye, világolj!” Az új teremtés aktusa megjelenik minden szentmisében. Az Eukarisztia titka áthatja az egész teremtést, ezért annak mindig egyetemes, sőt kozmikus jellege van. Igen, kozmikus jellege! „Mert ha a szentmisét egy vidéki templomocska kicsi oltárán mutatjuk is be, az Eukarisztiát mindig bizonyos értelemben a világ oltárán ünnepeljük. Az Eukarisztia egyesíti az eget és a földet, magában foglalja és áthatja az egész teremtést. Isten Fia azért lett emberré, hogy helyreállítsa az egész teremtést egy olyan tettel, amely a legnagyobb dicsőítése Annak, aki a semmiből teremtette a világot. És így Ő, az örök Főpap, amikor tulajdon vérével belép az örök szentélybe, visszaadja a Teremtőnek, az Atyának az egész megváltott teremtést.” (II. János Pál)

„Jóságos Atyánk, add meg mindnyájunknak, akik gyermekeid vagyunk, hogy Isten Anyjával, a boldogságos Szűz Máriával, apostolaiddal és szentjeiddel elnyerjük a mennyei örökséget országodban, és ott az egész teremtett világgal együtt, amely megszabadult a bűn és a halál romlandóságából, dicsőítve magasztaljunk Téged Krisztus Urunk által, mert általa árasztod el minden jóval a világot.” (IV. eukarisztikus ima)

Mi is azok közé tartozunk, akiket Krisztus megváltó műve által kiragad a bűn és a halál hatalmából, s visszaad az Atyának. Velünk együtt minden emberre ki akar áradni Istennek ez az újjáteremtő szeretete. Éppen ezért az Eukarisztia az az esemény, az az ünnep, amely minden más eszköznél hatékonyabban megteremti és egyben kifejezi ember és ember testvéri kapcsolatát, az egész emberi nem egységét. „Amikor az Új szövetség népe egyesül Krisztussal, egyáltalán nem zárkózik önmagába, hanem szentséggé válik az egész emberiség számára. ... A széthúzás csíráival szemben, melyek nagyon is jelen vannak az emberiségben a bűn miatt, megjelenik Krisztus testének egységesítő ereje.” Az Eukarisztia az egység kenyere: feltételezi a közösséget, de ugyanakkor mindennél jobban építi és gazdagítja is azt.

VII. Az Eukarisztia – az örök élet reménye és elővételezése

„Nem hagylak árván titeket, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé már nem lát engem. De ti láttok engem, mert én élek, és ti is élni fogtok.” Jn. 14, 18-19.

Jézus azt ígéri, hogy aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét, annak örök élete van, és feltámad az utolsó napon. Az Eukarisztia, az élet kenyere olyan táplálék, amely erőt ad minden körülmények között egészen az utolsó napig, sőt az utolsó napon is. Mennyire szeretnénk életünket és szereteteink életét bebiztosítani minél hosszabb időre! Mennyire szenvedünk attól, hogy azok a dolgok, amelyekről sokszor a biztonságunkat reméljük, legfőljebb ideiglenesen nyújtanak biztonságot, s akkor is csak részlegesen! Pedig itt van asztalunkon a kenyér, amely az utolsó napig, sőt azon is túl táplál és erősít minket: az örök élet kenyere! Az Eukarisztia ünneplését meghatározza az eszkatologikus távlat: Krisztus visszatérésének és feltámadásának várása. „Az Eukarisztia a Krisztustól megígért teljes öröm előíze, a Paradicsom elővételezése, a jövendő dicsőség záloga. Mindaz, amit az Eukarisztia magában foglal, a bizakodó várakozást fejezi ki, hogy beteljesedik a boldog remény és eljön az Üdvözítő, Jézus Krisztus.” (II. János Pál)

„Adj kegyesen békét napjainkban, hogy irgalmadból mindenkor bűn és baj nélkül éljünk, míg reménykedve várjuk az örök boldogságot, s Üdvözítőnknek, Urunk Jézus Krisztusnak dicsőséges eljöttét.”

„Aki Krisztussal táplálkozik, annak már itt a Földön örök élete van, már birtokolja a zsenyéjét annak az eljövendő teljességnek, ami az emberre vár.” Ez a tudat ruház fel bennünket a minden akadályt legyőző reménnyel. „A remény eleven magvait ülteti el bennünk mindennapos szolgálatunkhoz. A keresztény látásmód elvezet az új ég és új föld szemléléséhez, de ez nem veszi el a kedvünket a földi dolgoktól, hanem fokozza bennünk a jelen Föld iránti felelősségérzetet. Sok olyan probléma van, amely ködbe burkolja korunk horizontját. És mégis, ebben a világban kell fölragyognia a keresztény reménynek! Ezért is akart velünk maradni az Úr az Eukarisztiában, beleírva ebbe az áldozati és lakomai jelenlétbe a szeretetétől megújult emberiség ígértét.” (II. János Pál)

„Segíts minket, hogy együtt készüljünk országod eljövetelére addig az óráig, amíg majd eléd állhatunk, hogy szentek lehessünk a szentek között a mennyben, a Boldogságos Szűz Máriával és apostolaidal, valamint elhunyt testvéreinkkel, akiket a Te irgalmadba ajánlunk.”

**Az Eukarisztia – a keresztény élet csúcsa és forrása.
Megjelenítése és ünneplése a legtöbbnek, amit kaphatunk,
s a legtöbbnek, amit adhatunk.**

1. Mit kapunk?

- Végtelen értékű, tökéletes áldozat: értem, érted, minden emberért. Teljes áldozat – a legtöbb még Istentől is! A keresztben odaadott test és vér örök megjelenítése. Isten irántunk való szeretetének, irgalmának legnagyobb, teljesen ingyenes megnyilvánulása.
- A megváltás. Az áldozat szükséges, és az is szükséges, hogy a bűn nélküli Isten hozza meg ezt az áldozatot. Az ember ugyanis megváltásra, szabadításra szorul. Az Eukarisztia megjelenítése és ünneplése szabadságunknak a bűntől, a rossztól, a haláltól. A bűn okozta végtelen fájdalom felvállalása, szeretetből történő elhordozása teszi lehetővé a megbocsátást és az emberi szabadság megőrzésével történő megszabadulást. (A börtönbeli lány kérdése: Milyen Isten az, aki így engedni szenvedni a fiát?)
- Táplálék. „Valóban étel és valóban ital:” Az istengyermeki, örök élet tápláléka. Valóságos erőt ad, mely nem hagyja uralomra jutni bennünk a gonoszt. „Bensőséges egyesülés Istennel.” Akinél ez a szentségi egyesülés hiányzik, könnyebben válik a gonosz áldozatává. „Azzá válunk, amit eszünk.”
- Krisztus valóságos jelenléte közöttünk. Életutunk társa lett. Szemlélhetjük az Ő arcát. A szentségimádás fontossága.
- Eszkatologikus távlat. Az Eukarisztiában már a földön elővételezzük az örök életet, a mennyei boldogságot (színelátás). Tápláljuk a megdicsőült egyházzal való közösséget. A köztünk élő Krisztus a keresztény remény forrása reménytelen korunkban.
- Az igazi egység. Az Eukarisztia az egység kenyere. Krisztus „magához vesz minket”, így Krisztusban leszünk eggyé testvéreinkkel. A széthúzás csíráival szemben Krisztus Testének egységesítő ereje. Igazi egység a sok tökéletlen egységgel szemben. (Bulizás, érdekszövetségek, hűség, áldozat nélküli szerelem, bűn stb. stb.)
- A felszentelt pap, mint ajándék. Az Eukarisztia meghaladja a konkrét közösség lehetőségeit. Felszentelt papra van szükség annak megünnepléséhez, aki így mindig ajándék a közösség számára.

2. Mit adunk?

A szentségek csak a hit, az ember őszinte válasza révén hatékonyak.

- Az ember önfelajánlása, önátadása – mint ajándék Istennek (Krisztus példájára). Ez az önfelajánlás ma nagyon hiányzik sokak vallásosságából. Pedig ez tenné komollyá, hitelessé a kereszténységünket. Nem szabad kerülni az értelmes, szeretetből való áldozatokat!

- Az Eukarisztia szüntelenül elvárja a megtérést. A bűnbocsánat szentségének fontossága és összefüggése az Eukarisztiával. Milyen bűnökkel lehet és milyenekkel nem lehet áldozni? Miért?
- A teljes hit és az egyházzal való teljes közösség szükségessége az Eukarisztiában. Az „ökumenikus mozgalom” és az Eukarisztia. Engedelmesség – Krisztus engedelmessége a kereszten.
- A közösség építése. A communió nem csak eredménye, hanem előfeltétele is az Eukarisztia ünneplésének.

A szentségimádás

1. Mit jelent a szentségimádás és miért van rá szükség?

- Isten mindent személyesen átél velünk kapcsolatban, minden idegszálával ránk figyel, életünk Óáltala, Óvele és Óbenne zajlik.
- Egyházunk és annak tagjai a hit, a remény és a szeretet krízisét élik át.
- A hit krízise: nem vagyunk képesek a „Veletek vagyok mindennap” örömhírét jelenvalóvá tenni bajaink, kudarcaink, sikertelenségeink közepette. A már jelenlévő Isten Országát nem tudjuk összekapcsolni azzal, amit épp átélünk.
- A remény krízise: annyira el vagyunk foglalva saját dolgainkkal, testi-lelki állapotunkkal, hogy szem elől tévesztjük az örök üdvösséget.
- A szeretet krízise: beképzeltjük magunknak, hogy Istennek meg kell valósítania azt, amit mi gondolunk, családukról, önmagunkról, egyházunkról, s ha nem az történik, azt gondoljuk, nem is szeret minket.
- Az ima nem természetes, hanem természetfölötti szükséglet: küzdeni kell érte!
- Az imában mindenki kezdő. Mindenki egyedi és különleges imádkozó.
- Az imát csak imádkozás által lehet megtanulni.
- A szentségimádás: szemlélődés. Fedetlen arccal szemléljük Isten dicsőségét. Szemlélni azt jelenti, hogy befogadni akarjuk, és nem kisajátítani.
- Megosztom veled, Aki jelen van, gondolataimat. érzéseimet, életem eseményeit stb., s meghallgatom az Ő véleményét.
- Semmit sem rejthetek el előle magamból. Személyes érdekem, hogy kiszolgáltassam magamat neki, különösen azokon a területeken, amelyeket szégyellek, titkolok, amelyek életem sötétségei.
- Isten megvárja, hogy kész legyek teljesen átadni magamat neki, s akkor olyan dolgokat tapasztalhatok meg, amelyeket azelőtt soha.

2. Mire van szükség részünkről a szentségimádáshoz?

- „Semmittevésre”: Ez nem lustálkodás, hanem befogadó figyelem. Elérünk saját mindenhatóságunk végére, és nincs több ötletünk. Nem könnyű megteremteni. Nem baj, ha gondolataink kuszák, ne bosszankodjunk emiatt. Jézusnak semmi sem idegen, ami hozzánk tartozik. Mindig térjünk vissza hozzá! Egyszerűen engedjük meg, hogy Isten ránk nézzen!
- Vágyra: Fel kell ébresztenünk szívünkben a Jézus utáni vágyat! Ez a vágy ott él a szívünk mélyén, ahol a Szentlélek van jelen. Engedjük, hogy a Lélek felszínre hozza ezt a vágyat, hogy meghatározza időnket, gondolatainkat, tetteinket.
- Időre: A szeretet időben mérhető. Ha rendszeresen kimarad az ima, amögött nem időhiány, hanem szeretethiány rejtőzik. Torlódó tennivalók esetén kétannyi időt kellene szentelnünk a legfontosabbra, Jézusra!
- Csendre: lecsendesíteni a szívünket, hogy hallhatóvá váljon a szeretet hangja! Isten nem süketnéma! Hallja, amit mondunk, és van személyes mondanivalója az életünkre is. Ennek meghallásához nem kell exaltáció, rendkívüli lelkiállapot, misztikus élmény, hanem csak a szeretet és a szív csendje.
- Jelenlétre: Istennel találkozni csak a jelenben lehet. Állandó „jelenlétvesztést”

tapasztalunk: vagy a múlt törmelékeiben kutatunk, vagy a jövő képeit rajzolgatjuk magunk elé. Elfelejtettük, mit jelent a találkozásban jelen lenni. Az imáinkat is kitöltjük „programokkal”, s nem a jelenlévő Istenre figyelünk.

3. Mire hív Jézus a szentségimadásban?

- Szolgálatra: Minél jobban átjár Isten szeretete, annál inkább akarunk segíteni, szolgálni másoknak. A szentségimadás is szolgálat: Isten elé viszem a másikat! Csak akkor tudom imádni Krisztus Testét az Eucharisziában, ha a közösségben is Krisztus Testét látom és szolgálom.
- Aszkézisre: Lemondunk a jóról egy nagyobb jó kedvéért. Mennyi jó dolgot lehetne tenni szentségimadás helyett! De Isten jelenlétének nincs jobb.
- Szeretetválaszra: Mennyi hálátlanság, közömbösség a „válasz” az emberiség részéről Isten szeretetére! Minden Vele töltött perc szeretetválasz részünkről.

4. Milyen gyümölcsei vannak a szentségimadásnak?

- Szemléletváltás: Jézus állandó jelenlétét minden érzésünkönél, hangulatunknál többre fogjuk értékelni. Isten Országának békéje és öröme Jézusban jelen van.
- Meghosszabbított jelenlét: Jézus jelenvalóvá tette az életét a létünkben.
- Új kapcsolat az élet igéjével: Az Ő jelenlétében megelevenedik az Ige.
- Nagyobb önismeret: Igazi önismeretre csak szeretetkapcsolatok által juthatunk el. A Jézussal való kapcsolat segíthet legtöbbit. Ő nem vádaskodik, nem ítél el. Isten első ajándéka a számunkra mi magunk vagyunk.
- A szeretet oktalansága: Isten szeretetét minden egyes emberben szemlélhetjük: a kitaláltokban, betegekben, szegényekben, bűnösökben is. Testvéreket nyerünk Krisztusban.
- Közösség születik: Bekapcsolódunk a legjobb közösségbe, a Szentháromság közösségébe. Ahol pedig ez a közösség elkezd élni, ott újabb közösségek születnek.